

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρυξ Της Παρουσίας του Χριστού

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

ΕΤΟΣ 87 ον Αριθμός έκδοσης 6
Νοέμβριος – Δεκέμβριος 2021

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

Dawn Bible Students Association
Η Χαραυγή
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com/gr

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Η Ανάσταση:

Η Απαρχή και η Μετα-απαρχή 2

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Η ακλόνητη αγάπη του Θεού 14

Η Δίκαιη Κρίση του Θεού 16

Έπαινος για την απελευθέρωση 19

Κατοικώντας στον Οίκο του Κυρίου 22

The Dawn - Greek Edition
November-December 2021

Όλα τα δικαιώματα
κατοχυρωμένα. Παρακαλούμε
να μας ενημερώσετε άμεσα για
τυχόν αλλαγή της διεύθυνσής
σας. Εσωκλείεται ένα έντυπο
συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη
νέα σας διεύθυνση.

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Η Ανάσταση

Η Απαρχή και η Μετα-απαρχή

*«Αλλά, τώρα, ο Χριστός
αναστήθηκε από τους
νεκρούς· έγινε η απαρχή
αυτών που έχουν
κοιμηθεί.»
— Α' Κορινθίους 15:20*

ΚΑΘΩΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ να βλέπουμε την ανθρωπότητα να αγωνίζεται στο «πιάσιμο» της Αδαμικής κατάρας της αμαρτίας και του θανάτου, θα πρέπει να βρούμε παρηγοριά από τον άγιο

Λόγο της Αλήθειας του Θεού. «Διότι τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό, τον μονογενή, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σε αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή». (Ιωάννης 3:16) Τόσο το δώρο του μονογενούς Υιού του Θεού ως Λυτρωτή του ανθρώπου, όσο και η ανάστασή του από τον θάνατο, όπως επιβεβαιώνεται στο εναρκτήριο κείμενό μας, είναι ζωτικής σημασίας στο μεγάλο σχέδιο των αιώνων το οποίο επεξεργάζεται ο Δημιουργός για την υπέρτατη ευλογία του ανθρώπινου γένους.

Η Αγία Γραφή μάς διαβεβαιώνει ότι οι σκοποί του Θεού θα πραγματοποιηθούν όλοι σε επιτυχή κατάληξη. (Ησ. 55:11) Ήταν το σχέδιο του Πατέρα ότι ο Ιησούς θα εγκατέλειπε την τέλεια ανθρώπινη ζωή του για να λυτρώσει τον Αδάμ και τους απογόνους του. (Μάρκος 10:45· Ρωμ. 5:12,19· Α' Κορ. 15:21,22) Ωστόσο, αυτό

δεν ήταν αρκετό για να δώσει ανανεωμένη ελπίδα για ζωή στην ανθρωπότητα. Ο Ιησούς θα έπρεπε επίσης να αναστηθεί, γιατί ένας νεκρός Μεσσίας δεν θα ήταν σε θέση να ολοκληρώσει το έργο της συμφιλίωσης του κόσμου πίσω με τον Θεό.

ΑΛΑΝΘΗΤΕΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

Η Αγία Γραφή μας πληροφορεί ότι ο Ιησούς, μετά την ανάστασή του, εμφανίστηκε στους Αποστόλους του «με πολλές αλάνθαστες αποδείξεις» για σαράντα ημέρες. (Πράξεις 1:3) Αργότερα ο Παύλος απαρίθμησε πολλές από αυτές, προσθέτοντας: «τελευταίον δε απ' όλους, φάνηκε και σε μένα, σαν σε έκτρωμα». (Α' Κορ. 15:3-8) Όταν ο Ιησούς παρουσιάστηκε στους άλλους μάρτυρες, ενσωματώθηκε σε σώμα σάρκας για να μπορέσουν να τον δουν και να επικοινωνήσουν μαζί του, αλλά στην περίπτωση του Παύλου έγινε ένα θαύμα με ιδιαίτερο χαρακτήρα.

Ο Απόστολος Ιωάννης έγραψε: «Και ακόμα δεν φανερώθηκε τι πρόκειται να είμαστε· γνωρίζουμε, όμως, ότι, όταν φανερωθεί, θα είμαστε όμοιοι μ' αυτόν· επειδή θα τον δούμε καθώς είναι.» (Α' Ιωάννου 3:2) Σε ολόκληρη την Εκκλησία, συμπεριλαμβανομένου του Παύλου, έχει δοθεί η υπόσχεση της ανάστασης και εξύψωσης προς «δόξα και τιμή και αθανασία», και σχέσεως με τον Ιησού, συμμετέχοντας στην ουράνια δόξα του. (Ρωμ. 2:7· 8:16,17) Αυτό είναι που συμμετέχει κάποιος στο να «γεννηθείς από το Πνεύμα». (Ιωάννης 3:5,6) Με τη γέννηση του πνεύματος, θα είναι δυνατό να δούμε τον Ιησού «όπως είναι». Όσον αφορά την ανθρώπινη κατανόησή μας, εκείνοι που θα είναι αυτής της τάξης θα αλλάξουν κατά την ανάσταση σε μια νέα φύση, τη θεία φύση.—Φιλ. 3:20,21; Β' Πετ. 1:2-4

Ωστόσο, ο Παύλος εξηγεί, ότι είδε τον αναστημένο

Ιησού ως έναν «γεννημένο εκτός χρόνου» («έκτρωμα» δηλαδή). Με άλλα λόγια, ο Παύλος είδε στα πεταχτά τον...θείο Ιησού, παρόλο που ο ίδιος δεν είχε γεννηθεί από το Πνεύμα. Ήταν μόνο μια στιγμιαία ματιά του Δασκάλου στη δόξα του, και αυτό ήταν δυνατό μόνο με ένα θαύμα. Ακόμα κι έτσι, η φωτεινότητα αυτού που είδε τύφλωσε τον Παύλο. Ήταν μια πειστική μαρτυρία για αυτόν ότι ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς, μια μαρτυρία που, συμπληρώνοντας αυτήν των άλλων «αλάθητων» μαρτύρων, χρησίμευσε για να τεκμηριώσει αυτή τη θεμελιώδη αλήθεια σε όλους όσους είχαν «αυτιά για να ακούσουν».

Έτσι, χωρίς αβεβαιότητα, η διαβεβαίωση του Παύλου έφτασε στο πέραςμα των αιώνων ακόμη και στις μέρες μας ότι «τώρα ανέστη ο Χριστός εκ των νεκρών». Αυτή είναι μια ευλογημένη αλήθεια και η πίστις σε αυτήν είναι θεμελιώδης για να είσαι Χριστιανός. Ωστόσο, όσο κι αν φαίνεται παράξενο, υπήρξαν ορισμένοι δεδηλωμένοι ακόλουθοι του Χριστού που συνδέονται με την Εκκλησία που δεν πίστεψαν στην ανάσταση των νεκρών.

Υπήρχαν μερικοί από αυτούς στην εκκλησία της Κορίνθου, την ομάδα προς την οποία γράφτηκε αυτό το υπέροχο κεφάλαιο για την ανάσταση. (Α' Κορ. 15:12) Ο Παύλος υποδεικνύει ότι αυτοί δεν πίστευαν καθόλου στην ανάσταση, και ενώ πιθανώς δεν εφήρμοσαν την απιστία τους στον Ιησού, δείχνει ότι θα σήμαινε ακριβώς αυτό, γιατί αν στο σχέδιο του Θεού, δεν υπάρχει πρόβλεψη για την ανάσταση των νεκρών, «ούτε και ο Χριστός ανέστη». Επιπλέον, ο Απόστολος προσθέτει, «αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, τότε είναι μάταιο το κήρυγμα μας, και μάταιη είναι και η πίστις σας». - εδάφ. 13,14

Ο Ιησούς πέθανε για να λυτρώσει τον άνθρωπο από τον θάνατο, αλλά ένας νεκρός Λυτρωτής δεν μπορούσε να αποκαταστήσει αυτούς για τους οποίους πέθανε. Αν ο

Χριστός δεν αναστήθηκε από τον θάνατο, δεν υπάρχει «Σπέρμα» της υπόσχεσης που να ευλογεί όλες τις οικογένειες της γης, και κανείς για να εκπληρώσει όλες τις υπέροχες μεσσιανικές υποσχέσεις που δόθηκαν από τους προφήτες. (Γαλ. 3:8,16) Εάν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, δεν μπορεί να υπάρξει ποτέ ένα παγκόσμιο βασίλειο ειρήνης υπό τη δίκαιη διακυβέρνησή του. (Ησα. 9:6,7· Αποκ. 11:15) Πόσο σημαντική είναι πράγματι η ανάσταση του Ιησού για την εκπλήρωση των σκοπών του Θεού. Αυτό είναι ένα καλό παράδειγμα του πώς είναι ενωμένο ολόκληρο το σχέδιο του Θεού. Δεν μπορούμε να απορρίψουμε ένα μέρος του χωρίς να κάνουμε ζημιά στο σύνολο.

Το γεγονός ότι ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς είναι από μόνο του μια θαυμαστή αλήθεια, αλλά η πληρότητα του νοήματός της τονίζεται από τον Παύλο στη δήλωση ότι «έγινε η απαρχή εκείνων που κοιμήθηκαν». Με απλά λόγια, αυτό σημαίνει ότι επειδή ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς, όλοι οι άλλοι που κοιμούνται στο θάνατο θα ξυπνήσουν—τόσο η εκκλησία όσο και ο κόσμος—«κάθε ένας, όμως, σύμφωνα με τη δική του τάξη».—Α' Κορ. 15:23

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΣΥΓΚΟΜΙΔΗΣ

Όταν συζητούσε την ελπίδα μιας μελλοντικής περιόδου κρίσης «εν δικαιοσύνη», η οποία απαιτεί την αφύπνιση των νεκρών, ο Παύλος δήλωσε ότι ο Θεός «και έδωσε γι' αυτό βεβαίωση σε όλους, ανασταίνοντάς τον από τους νεκρούς». (Πράξεις 17:31) Όπως έχουμε σημειώσει, ο Απόστολος λέει ότι ο Ιησούς έγινε η «απαρχή» εκείνων που κοιμήθηκαν» σε κατάσταση θανάτου. Αυτός ο όρος—απαρχή—είναι πολύ σημαντικός και είναι αυτός που δανείστηκε ο Παύλος από την Παλαιά Διαθήκη.

Κατά τη χρήση αυτού του συμβολισμού, έχουμε

υπόψη μας μια ακόμη σημαντική αλήθεια. Στις θεϊκές διευθετήσεις με το έθνος του Ισραήλ, οι πρώτοι καρποί (ή απαρχές) κάθε σοδειάς δίνονταν στον Θεό ως προσφορά σε αυτόν. (Λευιτ. 23:9-11) Αυτό προεικόνιζε τον Ιησού, ο οποίος ως «η απαρχή», προσφέρθηκε επίσης στον Επουράνιο Πατέρα. Ήταν, στην περίπτωσή του, η προσφορά του εαυτού του, και σε σχέση με αυτήν την προσφορά ήταν το θείο θέλημα να πεθάνει ως Λυτρωτής τόσο της Εκκλησίας όσο και του κόσμου. Ο Ιησούς, συμβολικά μιλώντας, «φυτεύτηκε» στο θάνατο και ως κόκκος σιταριού έπεσε στο έδαφος. Κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του εξήγησε ότι εάν ένας κόκκος σιταριού πέσει στη γη και πεθάνει, παραμένει μόνος και δεν έχει καμία ελπίδα να παραγάγει καρπούς. (Ιωάννης 12:24) Ο Ιησούς, επειδή φυτεύτηκε στο θάνατο, δεν έμεινε μόνος. Αναστήθηκε από τους νεκρούς και έγινε η «απαρχή» αυτών που κοιμήθηκαν. Έτσι, θα υπάρξει ένδοξος θερισμός όλων όσων βρίσκονται στους τάφους τους—οι «μετα-απαρχές»—γιατί σε εύθετο χρόνο θα ακούσουν τη φωνή του και «θα βγουν».—Ιωάννης 5:28,29

Σε μερικές εικόνες της Παλαιάς Διαθήκης γίνεται αναφορά στις «απαρχές των πρωτογεννημάτων τής γης σου». (Εξοδος 23:19) Οι Ισραηλίτες έβλεπαν τις απαρχές ως ένδειξη και υπόσχεση για μεγαλύτερη σοδειά που επρόκειτο να έρθει ακόμη καθώς προχωρούσε το έτος. Παρόμοια, όσοι πιστεύουν στο λυτρωτικό έργο του Ιησού τον βλέπουν ως την ελπίδα για ολόκληρο τον κόσμο της ανθρωπότητας που θα αποκατασταθεί στη ζωή, όπως υποσχέθηκε ο Θεός μέσω του Λόγου του. Το προηγηθέν εδάφιο έχει επίσης μια συμβολική εκπλήρωση. Ο Ιησούς είναι η «πρώτη από τις απαρχές», γιατί η αληθινή Εκκλησία του αναφέρεται επίσης ως ούσα της τάξεως των απαρχών. (Ιάκωβ. 1:18· Αποκ. 14:4) Όπως ο Ιησούς,

έτσι και αυτοί προσφέρουν τον εαυτό τους στον Θεό και «έχουν γίνει σύμφυτοι μαζί του ως προς την ομοιότητα του θανάτου» του Χριστού. (Ρωμ. 6:5) Ολόκληρη η τάξη των απαρχών υψώνεται σε αθανασία στην «πρώτη ανάσταση», έχοντας αποκτήσει τη «δόξα των ουρανίων».—Αποκ. 20:6· Α' Κορ. 15:40

ΦΕΡΝΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΑΠΑΡΧΕΣ (ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΚΑΡΠΟΥΣ)

Υπάρχει ένα άλλο μάθημα σχετικά με τις απαρχές που θέλουμε να εξετάσουμε. Βρίσκεται στο Λευιτικό 23:10, «Να μιλήσεις στους γιους Ισραήλ, και να τους πεις: Όταν μπειτε μέσα στη γη, που εγώ σας δίνω, και θερίσετε τον θερισμό της, τότε θα φέρετε ένα χειρόβολο από τις απαρχές τού θερισμού σας στον ιερέα.»

Αυτό το εδάφιο υπογραμμίζει την υποχρέωση του Ισραήλ να δώσει στον Θεό τις απαρχές της γης της επαγγελίας μόλις εισέλθει σε αυτήν. Λαμβάνοντας οδηγίες από τη δήλωση του Παύλου ότι αυτά τα πράγματα ήταν παράδειγμα για εμάς, αναζητούμε το πνευματικό μάθημα σε αυτό. (Α' Κορ. 10:11) Ως μαθητές του Κυρίου, κατοικούμε, στο πνεύμα του μυαλού μας, σε μια γη της υποσχεμένης ανάπαυσης, έχοντας τη βεβαιότητα: «Εμείς που πιστέψαμε μπαίνουμε σε αυτήν την ανάπαυση». (Εβρ. 4:3) Έχοντας εισέλθει σε αυτό το πνευματικό καταφύγιο, ποιες «απαρχές» έχουμε να προσφέρουμε στον Επουράνιο Πατέρα μας;

Πρώτον, προσκληθήκαμε να προσφέρουμε τον εαυτό μας και καθοδηγηθήκαμε σε αυτό το έργο από το θέλημα του Θεού. «Από δική του θέληση μας γέννησε διαμέσου τού λόγου τής αλήθειας, για να είμαστε εμείς κάποια απαρχή των κτισμάτων του.» (Ιακώβου 1:18) Περαιτέρω φως ρίχνεται στις απαρχές από τον Παύλο. «Και όχι μονάχα αυτή, αλλά και εμείς οι ίδιοι που έχουμε την

απαρχή τού Πνεύματος, και εμείς οι ίδιοι στενάζουμε μέσα μας, περιμένοντας την υιοθεσία, την απολύτρωση του σώματός μας.» — Ρωμ. 8:23

Όπως αναφέρθηκε στο προηγούμενο εδάφιο, οι μαθητές του Χριστού απολαμβάνουν μια μοναδική ευλογία. Είναι οι πρώτοι που φέρνουν τους καρπούς του Πνεύματος του Θεού. Αυτός ο καρπός είναι ποικίλος στις εκδηλώσεις του. Μας λένε: «Ο καρπός του Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, υπομονή, αγαθότητα, καλοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια». (Γαλ. 5:22,23) Το ότι τέτοιες ιδιότητες χαρακτήρα μπορούν να ανθίσουν άφθονα στον παρόντα καιρό δοκιμασίας και δυσκολίας είναι δόξα στον Θεό. Όπως είπε ο Ιησούς, «Κατά τούτο δοξάζεται ο Πατέρας μου, στο να φέρετε πολύ καρπό· και έτσι θα είστε μαθητές μου».—Ιωάννης 15:8

Το να φέρεις τον καρπόν του Πνεύματος έχει και άλλα ευλογημένα αποτελέσματα. Καθώς εκδηλώνουμε περισσότερους τέτοιους καρπούς στη ζωή μας, μεταφέρει μια ευλογία στους άλλους με τον στενό τρόπο της θυσίας καθώς απολαμβάνουμε τη Χριστιανική συναναστροφή μαζί τους. Αυτοί ενθαρρύνονται και παρηγορούνται από τον πνευματικό μας καρπό και εμείς από τον δικό τους. Επιπλέον, είναι μια ευλογία για όλους εκείνους με τους οποίους ερχόμαστε σε επαφή καθημερινά. Για αυτόν τον λόγο, αγωνιζόμαστε ένθερμα να αφήσουμε το «φως μας να λάμψει μπροστά στους ανθρώπους».—Ματθ. 5:16

«Επειδή, ο Θεός δεν είναι άδικος, να ξεχάσει το έργο σας, και τον κόπο τής αγάπης που δείξατε στο όνομά του, καθώς υπηρετήσατε τους αγίους και τους υπηρετείτε.» (Εβρ. 6:10) Η «καρποφορία» μας δεν θα μείνει ανεκτίμητη ή χωρίς ανταμοιβή, αλλά θα συγκεντρώσει τον θησαυρό για τον οποίο μίλησε ο Ιησούς: «Μη θησαυρίζετε για τον εαυτό σας θησαυρούς επάνω στη γη, όπου το σκουλήκι και η σκουριά τούς αφανίζει, και όπου κλέφτες κάνουν

διάρρηξη και κλέβουν· αλλά, να θησαυρίζετε στον εαυτό σας θησαυρούς στον ουρανό, όπου ούτε σκουλήκι ούτε σκουριά τούς αφανίζουν, και όπου κλέφτες δεν κάνουν διάρρηξη ούτε κλέβουν. Επειδή, όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας.» — Ματθ. 6:19-21

Αν τώρα σπέρνουμε τις απαρχές του Πνεύματος σε δύσκολες εμπειρίες, θα θερίσουμε με χαρά. Ο ψαλμωδός μιλάει ποιητικά γι' αυτό. «Εκείνοι που σπέρνουν με δάκρυα, θα θερίσουν με αγαλλίαση. Όποιος βγαίνει, και κλαίει, βαστάζοντας πολύτιμο σπόρο, αυτός, σίγουρα, θα επιστρέψει με αγαλλίαση, βαστάζοντας τα χειρόβολά του.» (Ψαλμ. 126:5,6) Στην ανάσταση, θα έρθουμε ξανά με κραυγές χαράς και θα φέρουμε τους πρώτους καρπούς μας για να τους βάλουμε ενώπιον του Ουράνιου Βασιλιά μας.

Η ΘΕΙΑ ΤΑΞΙΣ

Όπως έχουμε σημειώσει, ο όρος «πρώτοι καρποί» υποδηλώνει μετα-καρπούς, έτσι ο Απόστολος Παύλος καθιστά σαφές ότι ο Ιησούς και η εκκλησία του δεν είναι οι μόνοι που αναστήθηκαν από τους νεκρούς. «Επειδή, όπως όλοι πεθαίνουν λόγω συγγένειας με τον Αδάμ» γράφει, «έτσι και όλοι θα ζωοποιηθούν ερχόμενοι σε συγγένεια με τον Χριστό». (Α' Κορ. 15:22) Ωστόσο, υπάρχει μια θεϊκή εντολή σε αυτό. Όπως φυσικά θα ήταν αναμενόμενο, η «απαρχή», έχοντας αποδειχθεί πιστή στην προσφορά της ζωής τους στην υπηρεσία στον Κύριο κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου, θα λάβουν «την πρώτη ανάσταση». «Επάνω σ' αυτούς ο δεύτερος θάνατος δεν έχει εξουσία», γιατί θα τους δοθεί η «θεία φύση». (Αποκ. 20:4-6) Αφού ολοκληρωθεί η πρώτη ανάσταση, τότε η υπόλοιπη ανθρωπότητα, οι μετα-καρποί, θα αναστηθούν από τους νεκρούς. (Α' Κορ. 15:23) Έτσι, η ανάστασή τους θα πραγματοποιηθεί κατά

τη διάρκεια της χιλιετούς βασιλείας της τάξης του Χριστού, της Κεφαλής και του σώματος. «Διότι πρέπει να βασιλέψει, έως ότου βάλει όλους τους εχθρούς κάτω από τα πόδια του. Ο τελευταίος εχθρός που θα καταστραφεί είναι ο θάνατος.» — εδάφ. 25,26

Στην ανάσταση, εξηγεί ο Παύλος, σε μερικούς θα δοθούν ουράνια σώματα, ενώ σε άλλους θα έχουν «επίγεια» ή ανθρώπινα σώματα. (εδάφ. 40) Είναι η τάξη της απαρχής που υψώνεται στην ουράνια δόξα κατά την Ανάσταση. Για εκείνους σε αυτήν την τάξη ο Παύλος γράφει, «σπέρνεται ως σώμα ζωικό, ανασταίνεται ως σώμα πνευματικό.» — εδάφ. 44

Ο «πρώτος άνθρωπος είναι από τη γη». Ο Αδάμ είχε ένα φυσικό σώμα, το οποίο ήταν τέλειο μέχρι που αμάρτησε. «Ο δεύτερος άνθρωπος είναι ο Κύριος από τον ουρανό», για τον οποίο ο Παύλος λέει επίσης «έγινε σε πνεύμα που ζωοποιεί». (εδ. 45-47) Η ελπίδα όσων επιθυμούν να ακολουθήσουν πιστά τα ίχνη του Κυρίου Ιησού είναι να υψωθούν σε ουράνια δόξα και να συνδεθούν με «τον τελευταίο Αδάμ» ως ζωοδότες για όλο το υπόλοιπο της ανθρωπότητας. «Σάρκα και αίμα δεν μπορούν να κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού», γράφει ο Παύλος. (εδ. 50) Αυτό αναφέρεται στην απαρχή, η οποία κληρονομεί την κυριαρχία της βασιλείας, έχοντας ουράνια ανταμοιβή. Όλοι οι υπήκοοι της Βασιλείας θα αναστηθούν ως «σάρκα και αίμα», ως άνθρωποι. Αυτή η ολοκλήρωση του σχεδίου του Θεού πρέπει να περιμένει έως ότου όλοι όσοι ανήκουν στην τάξη των πρώτων καρπών έχουν εξυψωθεί σε δόξα. Ο Παύλος γράφει σχετικά με την ένδοξη κατάληξη αυτών των πραγμάτων: «Τότε θα πραγματοποιηθεί ο λόγος, που είναι γραμμένος: “Καταβροχθίστηκε ο θάνατος με νίκη. Θάνατε, πού είναι το κεντρί σου; Άδη, πού είναι η νίκη σου;”» — Α’ Κορ. 15:54,55· Ισ. 25:8· Ως. 13:14

Σε όσους ανατράφηκαν στη χιλιετή βασιλεία του Χριστού ως ανθρώπινα όντα θα τους δοθεί αυτός ο χρόνος για να «διδασχθούν από τον Θεό» και να μάθουν τις οδούς του. (Ησ. 54:13· Ιωάννης 6:45) Η πλήρης σκέψη των λόγων του Παύλου στην Α' προς Κορινθίους είναι ότι κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου όλοι όσοι δεν αποτελούν τους ουράνιους «πρώτους καρπούς» της ανάστασης θα έχουν, ωστόσο, την ευκαιρία να δεχτούν τον Χριστό και να υπακούσουν στους νόμους της βασιλείας του και έτσι να ζήσουν για πάντα σε μια αποκατεστημένη, τέλεια γη.

Για να είναι έτσι, θα είναι απαραίτητο η ανθρωπότητα να ξυπνήσει από τον ύπνο του θανάτου. Ο Παύλος γράφει ότι ο Θεός «θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι, και νάρθουν στην επίγνωση της αλήθειας». (Α' Τιμ. 2:4) Η εκπλήρωση αυτού θα ξεκινήσει με την αφύπνιση της ανθρωπότητας από τον ύπνο του θανάτου που προήλθε από την παράβαση του Αδάμ. Μόλις επιστρέψουν από τον θάνατο, θα φωτιστούν και θα διδασχθούν όλες τις αρχές του Θεού για τη δικαιοσύνη. Όσοι γίνουν δικοί του κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, μέσω της πίστης και της υπακοής της καρδιάς, θα αποκατασταθούν στην τελειότητα της ζωής και θα ζήσουν για πάντα.

Η ΝΙΚΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η «νίκη» επί του θανάτου τόσο για την Εκκλησία όσο και για τον κόσμο είναι δυνατή μόνο μέσω του Χριστού, και επειδή έδωσε τον εαυτό του σε θάνατο ως «λύτρο για όλους». (Α' Τιμ. 2:5,6) Αυτή η νίκη φανερώνεται στην Ανάσταση, και με τη θυσία του τέλειου «ανθρώπου Χριστού Ιησού» γίνεται δυνατή η ελπίδα για μελλοντική ζωή για όλους όσοι πέθαναν—όπως ακριβώς ο θάνατος ήρθε στον κόσμο λόγω της ανυπακοής του τέλειου ανθρώπου Αδάμ.

Πόσο σημαντικό είναι να συνεχίσουμε σταθεροί σε αυτές τις απλές αλήθειες του σχεδίου του Θεού, με επίκεντρο τον Χριστό. «Επειδή, μέτοχοι γίναμε του Χριστού, αν μέχρι τέλους κρατήσουμε βέβαιη την αρχή τής πεποιθήσης.» «Ωστε, αγαπητοί μου αδελφοί, να γίνεστε στερεοί, αμετακίνητοι, περισσεύοντας πάντοτε στο έργο τού Κυρίου, γνωρίζοντας ότι ο κόπος σας δεν είναι μάταιος εν Κυρίω.» — Εβρ. 3:14· Α' Κορ. 15:58

Υπάρχουν λίγοι σήμερα που θα δώσουν προσοχή σε αυτό το όμορφο και απλό μήνυμα. Ωστόσο, αυτό ίσχυε και στην εποχή του Παύλου. Πάντα ίσχυε και θα συνεχίσει έτσι έως ότου ο Σατανάς δεσμευτεί και δεν μπορεί «να πλανήσει πλέον τα έθνη». (Αποκ. 20:3) Ωστόσο, τα σχέδια του Θεού εκπληρώνονται. Το πιο σημαντικό μέρος αυτού για το παιδί του Θεού είναι η δική μας προετοιμασία να συνδεθούμε με τον Ιησού στο έργο της βασιλείας αποδεικνύοντας ότι είμαστε άξιοι να γίνουμε μέρος της τάξης των «απαρχών».

ΣΥΝΟΨΙΖΟΝΤΑΣ

Η ουσία αυτού του μαθήματος είναι όπως εκφράζεται στο θεματικό μας κείμενο, «Τώρα αναστήθηκε ο Χριστός από τους νεκρούς και έγινε η απαρχή αυτών που κοιμήθηκαν». Άλλοι ξύπνησαν προσωρινά από τον ύπνο του θανάτου, αλλά πέθαναν ξανά στη συνέχεια, όπως στην περίπτωση του Λαζάρου. (Ιωάννης 11:1-44) Ωστόσο, σχετικά με τον Ιησού, ο Παύλος λέει: «Ο Χριστός που αναστήθηκε από τους νεκρούς δεν πεθαίνει πια. ο θάνατος δεν έχει πια κυριαρχία πάνω του». Ο ίδιος ο αναστημένος Κύριος μαρτύρησε επίσης: «Εγώ είμαι αυτός που ζει, και έγινα νεκρός· και, δες, είμαι ζωντανός στους αιώνες των αιώνων. Αμήν» — Ρωμ. 6:9· Αποκ. 1:18

Οι Γραφές μας διαβεβαιώνουν ότι σύντομα η ένδοξη

βασιλεία της επαγγελίας θα εκδηλωθεί με «δύναμη και μεγάλη δόξα» για την ευλογία όλων των οικογενειών της γης. (Ησα. 40:5· Ματθ. 24:30) Με αυτή τη διαβεβαίωση ότι η ειρήνη και η ευδοκία θα εδραιωθούν σύντομα σε όλη τη γη και ότι η αμαρτία, ο εγωισμός, οι αρρώστιες και ο θάνατος πρόκειται να καταστραφούν. Η Αγία Γραφή υπόσχεται περαιτέρω ότι όλοι όσοι έχουν πεθάνει πρέπει να ξυπνήσουν από τον ύπνο του θανάτου, ώστε να συμμετάσχουν επίσης στις ευλογίες της μεσσιανικής βασιλείας. Όλες αυτές οι ελπίδες, και περισσότερες, είναι εξασφαλισμένες επειδή ο Ιησούς Χριστός πέθανε ως Λυτρωτής του ανθρώπου και αναστήθηκε από τους νεκρούς με την πανίσχυρη δύναμη του Θεού.

Είναι βέβαιο ότι η Αγία Γραφή υπόσχεται ότι έρχεται μια νέα ημέρα ευκαιριών για όλους, την οποία εξασφάλισε ο Θεός με την ανάσταση του Ιησού Χριστού από τους νεκρούς. Παραθέτοντας για άλλη μια φορά τα λόγια του Παύλου, δηλώνει σχετικά με τον Θεό: «Επειδή, προσδιόρισε μία ημέρα, κατά την οποία πρόκειται να κρίνει την οικουμένη με δικαιοσύνη, διαμέσου ενός άνδρα, που τον διόρισε, και έδωσε γι' αυτό βεβαίωση σε όλους, ανασταίνοντάς τον από τους νεκρούς.». (Πράξεις 17:31) Ας χαρούμε αυτές τις υπέροχες αλήθειες που περιέχονται στον Λόγο του Θεού! ■

Η ακλόνητη αγάπη του Θεού

Εδάφια κλειδιά:
*«Γνωρίστε ότι, ο
Κύριος είναι ο Θεός·
αυτός έκανε εμάς, και
όχι εμείς· εμείς είμαστε
λαός του, και πρόβατα
της βοσκής του.»—
Ψαλμός 100:3*

Επιλεγμένα εδάφια:
Ψαλμός 100:1-5

Ο ΨΑΛΜΟΣ 100 ΕΙΝΑΙ
μια προτροπή για να
ευχαριστήσουμε και να
επαινέσουμε τον στοργικό
Επουράνιο Πατέρα μας.
Αρχίζει με τις λέξεις,
«Φωνάξτε με χαρά στον
ΚΥΡΙΟ», μια έκφραση που
βρίσκεται σε όλο το Βιβλίο
των Ψαλμών. (Ψαλμ. 66:1·
81:1· 95:1,2· 98:4,6) Αυτός ο

χαρούμενος έπαινος είναι επιθυμητός από «όλη τη γη». Εδώ η λέξη «γη» είναι ένα σύμβολο που αντιπροσωπεύει όλη την ανθρωπότητα.—Ψαλμ. 22:27

Στο εδάφιο 2 του μαθήματός μας ο ψαλμωδός μας καθοδηγεί να συνοδεύουμε τέτοιους επαίνους με τις πράξεις μας. Γράφει: «Υπηρέτησε τον Κύριο με χαρά». Παρόμοια ο προφήτης Ιερεμίας έγραψε: «Βρέθηκαν τα λόγια σου και τα έφαγα, και τα λόγια σου έγιναν για μένα χαρά και μεγάλη ευχαρίστηση της καρδιάς μου». (Ιερ. 15:16) Όπως και με τον Ιερεμία, ο λόγος του Θεού πρέπει να μας φέρει τη μεγαλύτερη χαρά μας και να τρεφόμαστε με τα λόγια του. Επιπλέον, η υπακοή μας στο να

ακολουθούμε τις οδηγίες και τις αρχές του Κυρίου, μαζί με οποιαδήποτε υπηρεσία μπορεί να προσφέρουμε σε αυτόν και στο λαό του, θα πρέπει να γίνεται εθελοντικά και με χαρά.

Στο εδάφιο 3 μας δίνεται η οδηγία να αναγνωρίσουμε και να έχουμε πλήρη βεβαιότητα ότι ο Επουράνιος Πατέρας μας είναι ο ένας και μοναδικός αληθινός Θεός. Ο ψαλμωδός γράφει: «Να ξέρετε ότι ο ίδιος ο Κύριος είναι Θεός. Αυτός μας έπλασε και όχι εμείς οι ίδιοι». Παρόμοια, ο Παύλος είπε σε αυτούς στην Αθήνα: «Ο Θεός, ο οποίος έκανε τον κόσμο και όλα όσα υπάρχουν μέσα σ' αυτόν, αυτός που είναι ο Κύριος του ουρανού και της γης» και «δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς, ούτε λατρεύεται από ανθρώπινα χέρια, σαν τάχα να έχει ανάγκη από κάτι, επειδή αυτός δίνει σε όλους ζωή και πνοή και τα πάντα.». (Πράξεις 17:22-25) Πόσο ταπεινούς πρέπει να μας κάνει αυτό ενώπιον του Επουράνιου Πατέρα μας, συνειδητοποιώντας ότι δεν χρειάζεται τίποτα από εμάς, ούτε είμαστε απαραίτητοι για να εκπληρώσει τα σχέδια και τους σκοπούς του.

Στην υπενθύμιση του εδαφίου 3, ο ψαλμωδός εκφράζει τη σταθερή αγάπη του Θεού σε όσους αγωνίζονται για να τον υπηρετούν και να ακολουθούν τις αρχές του. Γράφει: «Είμαστε ο λαός Του και τα πρόβατα της βοσκής Του». Όπως ένας βοσκός παρακολουθεί, προστατεύει, οδηγεί, καθοδηγεί και φροντίζει με αγάπη το ποίμνιό του, το ίδιο κάνει και ο Επουράνιος Πατέρας μας για όλους εκείνους που αγωνίζονται να τον ακολουθήσουν.

Το εδάφιο 4 μας καθοδηγεί να «Μπείτε μέσα στις πύλες του με δοξολογία, και στις αυλές του με ύμνο». Όσοι εκδηλώνουν διαρκώς ευγνωμοσύνη για τον Κύριο για όλα τα ελέη και τις ευλογίες Του, οδηγούνται στο να μην θεωρούν πολύτιμη την παρούσα ζωή τους, αλλά αντίθετα είναι πρόθυμοι να αφιερώσουν τη ζωή τους στη

θεία υπηρεσία.—Πράξεις 20:22-24• Φίλιπ. 3:7,8

Οι καρδιές τους είναι γεμάτες επαίνους, αφού έχουν αφιερώσει πλήρως τον εαυτό τους. Έτσι, το ουράνιο φως και η τροφή που τους παρέχονται από τον Λόγο του Θεού τους δίνει τη δυνατότητα να χαίρονται, ακόμη και στις θλίψεις. (Β' Κορ. 1:3-6· 7:4) Χωρίς δύναμη και φώτιση από τον Λόγο του Θεού, τέτοιες θλίψεις θα τους αποθάρρυναν. Ωστόσο, επειδή σύναψαν μια ειδική σχέση με τον Επουράνιο Πατέρα και διεκδικούν τις «πολύτιμες υποσχέσεις» που έδωσε, είναι ευτυχισμένοι στην σχέση τους με τον Κύριο. (Ρωμ. 8:17· Β' Πέτ. 1:4) Όταν τελειώσει το προσκύνημα της παρούσας ζωής, και αν είναι πιστοί μέχρι θανάτου, θα λάβουν ουράνια ανάσταση και πληρότητα χαράς και θα εισέλθουν «στη χαρά» του Κυρίου με την πλήρη και ολοκληρωμένη έννοια.—Ματθ. 25:21,23• Αποκ. 2:10 ■

Μάθημα Δύο

Η Δίκαιη Κρίση του Θεού

Εδάφιο κλειδί: «Και αυτός θα κρίνει την οικουμένη με δικαιοσύνη· θα κρίνει τους λαούς με ευθύτητα.»—Ψαλμός 107:1-9 9:8

Επιλεγμένα εδάφια: Ψαλμός 107:1-9 9:1-14

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ Θεού για την οποία ευχαριστούμε είναι η δίκαιη δικαιοσύνη και κρίση του. Ο ψαλμωδός εκφράζει τέτοια ευγνωμοσύνη, δηλώνοντας: «Θα ευχαριστήσω τον Κύριο με όλη μου την καρδιά», δηλαδή με όλη την αφοσίωση, τη θέληση και τα

συναισθήματά μας.—Ψαλμ. 9:1

Ο λόγος για μια τέτοια ευγνωμοσύνη αναφέρεται στο εδάφιο 4, «Επειδή, εσύ έκανες την κρίση μου και τη δίκη μου· κάθησες σε θρόνο κρίνοντας με δικαιοσύνη». Η δικαιοσύνη και η δίκαιη κρίση είναι θεμελιώδη στοιχεία του χαρακτήρα του Θεού. Σε άλλο σημείο αναφέρεται: «Η δικαιοσύνη και η κρίση είναι η βάση τού θρόνου σου· το έλεος και η αλήθεια θα προπορεύονται μπροστά από το πρόσωπό σου.» (Ψαλμ. 89:14) Αυτές οι ιδιότητες του Θεού τονίζουν σε όλο το βιβλίο των Ψαλμών.—Ψαλμ. 96:10· 98:9

Η δίκαιη κρίση βασίζεται σε σταθερές και αγνές αρχές, χωρίς μεροληψία και διανέμεται με αγάπη. Ο Θεός επιθυμεί όλοι όσοι τον αναζητούν να μάθουν επίσης να αναπτύσσουν δικαιοσύνη και ορθή κρίση στη ζωή τους. Όπως μας λένε στο βιβλίο των Παροιμιών, «Το να κάνει κάποιος δικαιοσύνη και κρίση, είναι στον Κύριο αρεστότερο παρά θυσία».—Παρ. 21:3

Σήμερα στην κοινωνία υπάρχει μια αυξανόμενη έλλειψη δίκαιης ή ορθής συμπεριφοράς και, σε διάφορες περιόδους, έλλειψη δικαιοσύνης. Ωστόσο, ο Θεός υπόσχεται ότι αυτό δεν θα συμβαίνει πάντα. Υποσχέθηκε ότι θα έρθει σύντομα καιρός που θα εδραιωθεί η βασιλεία του στη γη, όταν όπως δηλώνει το εδάφιο-κλειδί μας, «Θα κρίνει τον κόσμο με δικαιοσύνη» και «θα εκτελέσει κρίση για τους λαούς με ισότητα».

Ο Απόστολος Παύλος δίνει περαιτέρω απόδειξη για το πότε και πώς θα καθιερωθεί μια τέτοια δίκαιη κρίση σε ολόκληρη τη γη, δηλώνοντας ότι ο Θεός «προσδιόρισε μία ημέρα, κατά την οποία πρόκειται να κρίνει την οικουμένη με δικαιοσύνη, διαμέσου ενός άνδρα, που τον διόρισε, και έδωσε γι' αυτό βεβαίωση σε όλους, ανασταίνοντάς τον από τους νεκρούς». (Πράξεις 17:31) Εδώ η λέξη «κρίνει» μεταφράζεται από την ελληνική

λέξη κρίνω, που σημαίνει τη διαδικασία μιας δίκης και όχι απλώς μιας ετυμηγορίας. Ο Θεός διόρισε τον μονογενή του Γιο, τον Ιησού Χριστό, ως τον κύριο κριτή, και εκείνη την εποχή «οι κάτοικοι του κόσμου θα μάθουν τη δικαιοσύνη».—Ιωάννης 5:22· Ισ. 26:9

Η λέξη «ημέρα» στη Αγία Γραφή χρησιμοποιείται συχνά για να δηλώσει μια χρονική περίοδο, αντί για ένα κυριολεκτικό εικοσιτετράωρο. (Εβρ. 3:8,9) Ο Πέτρος δηλώνει πόσο θα διαρκέσει η «ημέρα» της κρίσης του κόσμου, δηλώνοντας ότι «στον Κύριο μια μέρα είναι σαν χίλια χρόνια».—Β' Πέτ. 3:7,8

Ο ψαλμωδός υποδεικνύει ότι η ημέρα της κρίσης του Θεού θα είναι καιρός αγαλλίασης και χαράς, επειδή «αυτός θα κρίνει τούς λαούς με ευθύτητα. Ας ευφραίνονται οι ουρανοί, και ας αγάλλεται η γη...μπροστά στον Κύριο· επειδή, έρχεται, επειδή έρχεται για να κρίνει τη γη· θα κρίνει την οικουμένη με δικαιοσύνη, και τους λαούς με την αλήθεια του». — Ψαλμ. 96:10-13

Ο Ιησούς θα έχει κριτές-συνεργάτες μαζί του, εκείνους που θα αφιερωθούν πλήρως για να κάνουν το θέλημα του Θεού κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου και που αποδεικνύονται «πιστοί μέχρι θανάτου». (Αποκ. 2:10) Ο Παύλος το επιβεβαιώνει, δηλώνοντας, «δεν ξέρετε ότι οι άγιοι θα κρίνουν τον κόσμο;». (Α' Κορ. 6:2) Αυτοί οι κριτές-συνεργάτες περιγράφονται από τον Απόστολο Ιωάννη ως εξής: «Και είδα θρόνους· και επάνω σ' αυτούς κάθισαν, και τους δόθηκε κρίση...θα είναι ιερείς τού Θεού και του Χριστού, και θα βασιλεύσουν μαζί του για 1.000 χρόνια.» — Αποκ. 20:4,6 ■

Έπαινος για την απελευθέρωση

Εδάφιο κλειδί: «Τότε, μέσα στη θλίψη τους, βόησαν προς τον Κύριο· και τους ελευθέρωσε από τις ανάγκες τους.» — Ψαλμός 107:6

Επιλεγμένα εδάφια: Ψαλμός 107:1-9

Ο ΨΑΛΜΟΣ 107 ΞΕΚΙΝΑ
με τη φράση: «ΔΟΞΟΛΟΓΕΙΤΕ τον Κύριο, γιατί είναι αγαθός». Πόσο πολύ πρέπει να ευχαριστούμε τον Επουράνιο Πατέρα μας, ειδικά επειδή «το έλεός του παραμένει στον αιώνα». Ο Θεός έδειξε

την αγάπη του για την ανθρωπότητα παρέχοντας τον μονογενή του Υιό, «τον άνθρωπο Χριστό Ιησού. Ο οποίος έδωσε τον εαυτό του αντίλυτρο για χάρη όλων».— Ιωάννης 3:16,17· Α' Τιμ. 2:5,6

Ως αποτέλεσμα της λυτρωτικής θυσίας του Ιησού, όλη η ανθρωπότητα έχει «λυτρωθεί από το χέρι του εχθρού». (Ψαλμ. 107:2) Ωστόσο, η αποκατάσταση της ανθρωπότητας ξανά σε αρμονία με τον Θεό δεν συνέβη ακόμη, επειδή κατά τη διάρκεια της παρούσας Εποχής του Ευαγγελίου, μια ουράνια κλήση ή πρόσκληση έχει γίνει για σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια σε όλη τη γη, σε όλους εκείνους που είναι πρόθυμοι να αφιερώσουν πλήρως τη ζωή τους για να υπακούσουν και να υπηρετήσουν τον Επουράνιο Πατέρα μας.—Ρωμ. 12:1

Όσοι ανταποκρίνονται σε αυτό το κάλεσμα «περιπλανήθηκαν στην έρημο» αυτού του «σημερινού κακού κόσμου». Δεν είναι ικανοποιημένοι με την παρούσα ζωή, αλλά αντιθέτως νιώθουν «ξένοι και οδοιπόροι», που επιθυμούν «να απέχουν από τις σαρκικές επιθυμίες, που πολεμούν την ψυχή». (Ψαλμ. 107:4· Γαλ. 1:4· Α' Πέτ. 2:11) Είναι εκείνοι που «πεινάνε και διψούν για δικαιοσύνη». — Ματθ. 5:6

Αν και πολλοί ακούν για το ουράνιο κάλεσμα, λίγοι έχουν επιλέξει να αποδεχτούν αυτήν την πρόσκληση να συνάψουν διαθήκη με θυσία. (Ματθ. 22:14) Σε αυτή την ουράνια πρόσκληση απάντησε ένας από εδώ και ένας από εκεί. Συγκεντρώνονται «από την ανατολή και από τη δύση, από τον βορρά και από τον νότο». (Ψαλμ. 107:3) Ακόμη λιγότεροι, μόνο ένα «μικρό ποίμνιο», αποδεικνύεται «πιστό» μέχρι θανάτου.—Λουκάς 12:32· Αποκ. 2:10· 17:14

Όσοι δέχονται το ουράνιο κάλεσμα επιθυμούν να ζήσουν κοντά στον Επουράνιο Πατέρα μας, για να μάθουν περισσότερα γι' αυτόν και να υπηρετήσουν αυτόν και τον λαό του με όποιον τρόπο μπορεί να τους επιτρέψει. Δεν είναι ικανοποιημένοι με τις παρούσες συνθήκες. Αντίθετα, το συναίσθημά τους στην παρούσα ζωή είναι ότι «το πολίτευμά τους είναι στους ουρανούς» και ότι «δεν έχουν μόνιμη πόλη» εδώ πάνω στη γη, αλλά «τη μέλλουσα επιζητούν».—Φιλ. 3:20· Εβρ. 13:12-14

Η «μόνιμη πόλη» που επιζητούν είναι η ουράνια φάση της βασιλείας του Θεού, η «νέα Ιερουσαλήμ», η οποία είναι υπεσχεμένη σε αυτόν «που νικάει». (Αποκ. 3:12) Αυτή η «αγία πόλη, νέα Ιερουσαλήμ» περιγράφεται ως «κατεβαίνοντας από τον Θεό από τον ουρανό, προετοιμασμένη ως νύφη στολισμένη για τον σύζυγό της», που είναι ο Χριστός Ιησούς. (Αποκ.

21:2,9· Β' Κορ. 11:2) Η νέα Ιερουσαλήμ θα είναι ολόκληρη η τάξη του Χριστού σε δόξα, ο Ιησούς η «κεφαλή» μαζί με τα μέλη του «σώματος» του. (Εφεσ. 5:23,24) Αυτή η ουράνια φάση της βασιλείας δεν θα είναι ορατή στην υπόλοιπη ανθρωπότητα, η οποία θα αποκατασταθεί στην τέλεια ανθρώπινη ζωή στην επίγεια φάση της βασιλείας, με βάση την υπακοή τους στους θεϊκούς νόμους που θα λειτουργούν τότε.

Επί του παρόντος, εκείνοι που δέχονται την ουράνια κλήση οδηγούνται από τον Κύριο σε έναν «ευρύχωρο δρόμο», μια «στενή» πύλη, την οποία υποδεικνύουν οι οδηγίες και οι εντολές που δίνονται στον λόγο του Θεού. (Ψαλμ. 107:7· Ματθ. 7:14) Όχι μόνο χαίρονται να ερευνούν τον λόγο του Θεού για να βρουν τις κατευθύνσεις αυτής της «ευθείας οδού», αλλά αφού τις βρουν τις «τρώνε»—δηλαδή, προσπαθούν να εφαρμόσουν προσωπικά τις αρχές και τους κανόνες του Θεού. (Ιερ. 15:16· Ιάκωβος 1:22) Ο Κύριος κατευθύνει με τον σωστό τρόπο, τον καλύτερο τρόπο, επομένως θα πρέπει να προσέχουμε να σημειώνουμε τις οδηγίες του και να τις ακολουθούμε γρήγορα. ■

Κατοικώντας στον Οίκο του Κυρίου

Εδάφιο κλειδί:
**«Μακάριοι εκείνοι που
κατοικούν στον οίκο
σου· θα σε αινοούν
πάντοτε.»**
— **Ψαλμός 84:4**

Επιλεγμένο εδάφιο:
Ψαλμός 84:1-12

ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ
Ψαλμούς ενθαρρυνόμαστε να
αυξήσουμε την αφοσίωσή
μας και την αγάπη μας για
τον Θεό. Διαβάζουμε:
«Επιποθεί, και μάλιστα
λιποθυμεί η ψυχή μου για τις
αυλές τού Κυρίου· η καρδιά
μου και η σάρκα μου

χαίρονται υπερβολικά για τον ζωντανό Θεό.» (Ψαλμ.
84:2) Στη συνέχεια, ο ψαλμωδός επισημαίνει
παραδείγματα από τη φύση, όπως πουλιά και χελιδόνια
που ψάχνουν για να βρουν σπίτι ή φωλιά, και το συγκρίνει
με εκείνους που αναζητούν τον Επουράνιο Πατέρα
μας.—εδάφ. 3

Το εδάφιο-κλειδί μας ξεκινά με τη φράση, «Πόσο
ευλογημένοι είναι εκείνοι που κατοικούν στον οίκο Σου!»
Εδώ η λέξη «κατοικώ» σημαίνει παραμένω, και
χρησιμοποιείται αλλού στους Ψαλμούς για να περιγράψει
τη διαρκή παραμονή στην παρουσία του Θεού.—Ψαλμ.
23:6· 27:4

Η λέξη «οίκος», στα αρχικά εβραϊκά, υποδηλώνει μια
σταθερή ή εγκατεστημένη κατασκευή, σε αντίθεση με
μια προσωρινή κατοικία όπως μια σκηνή. Όταν

χρησιμοποιείται σε ένα πλαίσιο που σχετίζεται με τον Θεό, αυτή η εβραϊκή λέξη υποδηλώνει επίσης έναν τόπο λατρείας ή ιερό. Διαβάζουμε: «ΤΙΣ απαρχές των πρωτογεννημάτων τής γης σου θα φέρεις στον οίκο τού Κυρίου τού Θεού σου.» (Εξοδος 23:19) Εδώ η έκφραση «απαρχές» («πρώτοι καρποί») χρησιμοποιείται για να αναπαραστήσει συμβολικά εκείνους που αποδέχτηκαν το ουράνιο κάλεσμα κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου και που αγωνίζονται να ακολουθήσουν τα βήματα του Χριστού.—Λευ. 23:15-20· Rom. 8:23· Ιάκωβος 1:18· Αποκ. 14:4

Ωστόσο, υπάρχουν συνθήκες και απαιτήσεις που θα επιτρέψουν σε κάποιον να κατοικήσει στον οίκο του Κυρίου. Μια τέτοια απαίτηση είναι να υπακούμε, ή να «τηρούμε», τα λόγια του Ιησού. Είπε: «Αν κάποιος με αγαπάει, θα φυλάξει τον λόγο μου, και ο Πατέρας μου θα τον αγαπήσει, και θάρθουμε σ' αυτόν, και θα κατοικήσουμε μέσα σ' αυτόν.» (Ιωάννης 14:23) Μέσω του ψαλμωδού, ο Θεός προσδιορίζει μια άλλη απαίτηση, δηλώνοντας: «Δεν θα κατοικεί στο μέσον τού οίκου μου εκείνος που εργάζεται την απάτη· εκείνος που μιλάει το ψέμα δεν θα στερεωθεί μπροστά στα μάτια μου.» —Ψαλμ. 101:7

Θα κατοικούμε συνεχώς στον οίκο του Κυρίου, «αν μέχρι τέλους κρατήσουμε βέβαιη την παρρησία και το καύχημα της ελπίδας». (Εβρ. 3:6) Εκείνοι που επιμένουν με θάρρος και πίστη ξεπερνούν τα θέλητρα και τους πειρασμούς του κόσμου. Το κάνουν αυτό πεθαίνοντας καθημερινά για το πνεύμα, τις ελπίδες και τις φιλοδοξίες του, και αντ' αυτού ζώντας όλο και περισσότερο για τον Θεό. Έτσι, θα κατοικούν πράγματι στον οίκο του Κυρίου — στον άγιο, πνευματικό του ναό, για πάντα. Εν τω μεταξύ, κατά τον παρόντα καιρό κατοικούν στον ιερό τόπο της καθιέρωσης και της υιοθεσίας ως παιδιά του Θεού.—Ρωμ. 8:12-18

Όσοι γίνονται μέλη, «ζωντανοί λίθοι», στον πνευματικό οίκο του Θεού, τον ουράνιο ναό που είναι πλέον «υπό κατασκευήν», θα κατοικούν πράγματι στον οίκο του Κυρίου για πάντα. (Α' Πέτ. 2:5) Εάν αποδειχθούν πιστοί μέχρι θανάτου, θα αποτελούν «στήλο» στο ναό του Θεού και λειτουργούς της χάριτος και της αλήθειας του για την ανθρωπότητα.—Αποκ. 3:12

Το εδάφιο-κλειδί μας θα ισχύει επίσης στη βασιλεία που θα έλθει σύντομα στη γη, όταν όλη η ανθρωπότητα θα προσκληθεί να έλθει στον Θεό με λατρεία. Θα τους δοθεί η ευκαιρία να πλησιάσουν τον πνευματικό ναό, την τάξη του Χριστού, και μέσω αυτών να πλησιάσουν τον Επουράνιο Πατέρα. Εκείνη την εποχή, όλοι όσοι θα ακούσουν το αληθινό μήνυμα του Λόγου του Θεού και θα υπακούσουν σε αυτό θα ευφρανθούν πραγματικά. — Αποκ. 21:1-5 ■

©Kara-Kotsya - stock.adobe.com